

HỒI 248

Lòng Đau Quận Thất

Tận chiến ở Độc Long Hiệp đã làm thủy quân của Đông Hải và Mục Dương tan tác, Lý Tử Vân, Lý Tinh Nguyên và Đồng Thúc Văn đều tử trận. Thiếu Soái quân thanh thế trào dâng như vũ bão, tiến quân vào Mục Dương trong sự chào đón của cư dân trong thành. Tàn quân của Lý Tử Vân ở Đông Hải quận thấy đại thế đã định, đành bỏ thành chạy đến Giang Đô, hai tay dang trần bên bờ biển này cho Khấu Trọng.

Đến giờ thì Khấu Trọng mới thật sự xây dựng được căn cơ cho vương quốc của mình, lãnh địa phía Đông giáp biển lớn, phía Tây trải dài tới Lương Đô, phía Nam đến Hạ Phi, phía Bắc tới Phương Dự, thu phục toàn bộ vùng đất phì nhiêu xung quanh hai hồ lớn là Lạc Mã và Vi Sơn.

Sau khi giao Đông Hải, Mục Dương cho Tiêu Hồng Tiến quân hạt, Khấu Trọng và Tuyên Vĩnh, Lạc Kỳ Phi lập tức trở về Lương Đô, chuẩn bị ứng phó cơn thịnh nộ của Lý Tử Thông. Thuyền tới Lương Đô, thì nhận được tin tức Hư Hành Chi đã tới nơi. Khấu Trọng mừng rỡ vô cùng, vội vàng cùng y đến thư trai trong phủ tổng quản thương nghị.

Sau khi nghe Khấu Trọng thuật lại những phát triển trong thời gian gần đây, Hư Hành Chi không ngờ lại nhăn trán nói: "Thiếu Soái quân bành trướng quá nhanh quá gấp, rất có khả năng sẽ nảy sinh vấn đề".

Khấu Trọng giật mình kinh hãi hỏi: "Vậy phải làm sao mới được?".

Hư Hành Chi đáp: "Cũng may Thiếu soái vẫn còn chưa công hạ Chung Ly, bằng không nhất định sẽ bị quân Giang Hoài tấn công. Hiện giờ chỉ còn một cách duy nhất, đó chính là phải bắt tay làm hòa với Lý Tử Thông, giúp y đẩy lui liên quân của Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng, sau đó lợi dụng y để phòng vệ mặt phía Nam. Lúc ấy thì dù Vương Thế Sung hay Đâu Kiến Đức có đem quân xâm phạm, chúng ta cũng không rơi vào cục diện lưỡng đầu thọ địch. Hà... hiện giờ Thiếu Soái quân của chúng ta nhìn bề ngoài thì uy chấn bát phương, nhưng sự thực thì binh lực mỏng manh yếu đuối, căn bản không có năng lực phòng thủ hoặc tấn công gì cả".

Khấu Trọng cười khố: "Ta vừa mới giết Lý Tử Vân, Lý Tử Thông làm sao chịu bắt tay làm hòa chứ?".

Hư Hành Chi mỉm cười: "Cho dù Thiếu soái có là kẻ thù giết cha của y đi chăng nữa, nhưng trong tình thế ép buộc, y cũng không thể không hòa đàm với chúng ta được".

Khấu Trọng gật đầu: "Chúng ta đại khái chỉ có khoảng một vạn năm ngàn binh là có thể dùng được, có điều tuyệt đối không thể xem là tinh binh, vẫn còn cần một thời gian nữa để huấn luyện mới có thể đánh trận được. Theo ý của Hành Chi, chúng ta có nên tạm thời dừng việc mở rộng lãnh thổ mà tìm cách củng cố phòng vệ trước hay không?".

Hư Hành Chi lắc đầu nói: "Hiện giờ chúng ta giống như con thuyền đi ngược dòng, không tiến tất phải lùi. Nếu đã không thể mở rộng ra hai mặt Nam Bắc, vậy thì chúng ta sẽ phát triển theo bề ngang trước. Mục tiêu công khai sẽ là Cảnh Lăng, nhưng thực chất chúng ta sẽ đánh Tương Dương trước, chỉ cần dùng số tinh binh đã đào thoát từ Cảnh Lăng dạo trước đang ở Phi Mã Mục Trường là đủ. Làm thế thì sẽ không phải lo thiếu hụt quân lực mà yếu đi sức phòng thủ của chúng ta ở đây nữa".

Khấu Trọng vỗ bàn khen tuyệt, thuận miệng hỏi tiếp: "Tình hình Phi Mã Mục Trường và Tương trường chủ thế nào rồi?".

Hư Hành Chi đáp: "Tình hình ở đó cực kỳ phức tạp, nhưng tóm lại là cuộc chiến giữa Tam Đại Khấu và Chu Xán với Phi Mã Mục Trường giờ lại có thêm Tiêu Tiền và Đỗ Phục Uy ở bên ngoài tạo thêm áp lực. Có điều tình thế này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại, nói không chừng có thể thừa cơ kéo Phi Mã Mục Trường xưa nay vốn giữ lập trường trung lập về phía chúng ta nữa, lúc đó cục diện sẽ hoàn toàn đổi khác. Hắc! Mọi người trong Phi Mã Mục Trường đều rất có hảo cảm với Thiếu soái và Từ gia, cho rằng thiên hạ chỉ có hai người mới là anh hùng hảo hán chân chính mà thôi!".

Khấu Trọng chau mày nói: "Ta càng nghe càng cảm thấy hồ đồ rồi, tiền sinh có thể đem những chuyện chúng ta cần phải làm tuần tự nói ra một lượt không?".

Hư Hành Chi trầm ngâm giây lát rồi quả quyết nói: "Tại hạ dự định cùng lúc tiến hành song song hai việc củng cố bên trong và mở rộng bên ngoài. Củng cố bên trong chính là xây dựng một hệ thống phòng vệ và chính sách quản trị hoàn thiện cho lãnh thổ của chúng ta, làm cho bách tính được an cư lạc nghiệp, chính lệnh thông hành. Mở rộng bên ngoài là tránh mạnh đánh yếu, tìm mọi cách để tránh việc phải chính diện giao phong với Lý Tử Thông, Đỗ Phục Uy, Đậu Kiến Đức hay Vương Thế Sung, dồn sức chiếm lấy Tương Dương. Chỉ cần đoạt

được cứ điểm ở phía Nam Đông Đô này, chúng ta sẽ có cơ hội tiến lên phía Bắc tranh bá, không cần thủ ở một góc như vậy nữa”.

Khấu Trọng đang định lên tiếng hỏi tiếp thì chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Thanh âm ngập ngừng của Tuyên Vinh cất lên bên ngoài: “Từ gia... đã trở về...”.

Khấu Trọng bật người dậy khỏi thái sư ỷ lao ra cửa như một con báo vồ mồi, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tuyên Vinh, thì biến sắc gấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi? Có phải Tử Lăng bị thương không?”.

Tuyên Vinh nuốt lệ lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Không phải Từ gia, là Tổ Tổ”.

Khấu Trọng chớp lấy hai vai y, lắc mạnh nói: “Là Tổ tỷ...?”.

Không kịp nói dứt câu, gã đã phóng vọt ra sảnh đường.

Giọng nói bi thương của Tuyên Vinh vang lên sau lưng gã: “Tổ Tổ ra đi rồi”.

Khấu Trọng như bị điện giật, song mục thoáng hiện lên vẻ không tin tưởng, hai chân mềm nhũn, khụy xuống giữa hành lang.

oOo

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi hỏa thiêu thi thể Tổ Tổ, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngồi trong sảnh đường, thần sắc đờ đẫn.

Trác Kiều ngồi đối diện với hai người, sắc mặt lạnh băng. Chỉ nghe nàng ta trầm ngâm giây lát rồi thở dài nãy nê nói: “Thật không ngờ Trác Kiều này trước thì mất cha, sau lại mất đi muội tử thân thiết, thượng thiên đối với ta thật bất công!”.

Nhiệt lệ lập tức trào ra trên gương mặt anh tuấn của Khấu Trọng, gã cúi đầu nghẹn ngào: “Nhất định sẽ có một ngày ta dẫn quân vượt sông, huyết tẩy Ba Lăng, thay Tổ tỷ báo mối huyết cừu”.

Trác Kiều bình tĩnh nhắc nhở: “Báo cừu thì vẫn phải báo cừu, nhưng tuyệt đối không thể hành sự theo tình cảm. Tro xương của Tổ Tổ tạm thời do ta bảo quản, còn về Tiểu Lăng Trọng, ta sẽ dẫn nó trở về phương Bắc, coi như con đẻ, hai người có thể yên tâm”.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nàng, muốn lên tiếng nhưng lại chẳng biết nói gì.

Trác Kiều đứng dậy rồi nói: “Tuyên Vinh đã sắp xếp con đường Bắc thượng cho ta rồi, để tránh tai mắt của người khác, hai người không cần ra tiền làm gì. Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Lăng Trọng, ta sẽ sai người đến thông báo tin tức”.

Hai gã vội vàng đứng dậy. Trác Kiều cuối cùng cũng không nén được đau thương, hai hàng lệ nóng tuôn trào trên má, bổ tới ôm chặt lấy hai gã, rồi gạt lệ chạy ra ngoài.

Hai gã chán nản ngồi trở lại ghế.

Không biết bao lâu sau, Khấu Trọng mới đột nhiên cười khổ nói: “Cảm giác của con người đối với sự sống và cái chết thật kỳ quái, vốn tưởng rằng là sẽ không bao giờ xảy ra, đột nhiên lại biến thành sự thật không thể xoay chuyển, tuy nói là chúng ta không thể chiếm hết hảo sự trong thiên hạ, nhưng tại sao ông trời đã cướp đi mẹ, giờ lại cướp đi cả Tổ tỷ của chúng ta nữa. Ôi, một dải đất vàng đã chôn vùi hết cả hy vọng mà mong chờ...”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Người nên kềm chế đau thương. Hiện giờ bá nghiệp của người mới đang ở bước khởi đầu, còn trăm việc ngàn việc đang chờ đợi người đi làm, vì vậy cần nhất là người phải phấn chấn tinh thần, đừng có chỉ biết bi thương sầu khổ mãi như vậy”.

Khấu Trọng đứng vụt dậy, kéo Từ Tử Lăng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Hay lắm! Chúng ta tìm nơi nào đó uống rượu giải khuây. Uống cho thiên hôn địa ám bà nó đi, sau đó sẽ quên hết mọi chuyện đau thương, trùng chấn tinh thần, đi đào Dương Công Bảo Khố lên, chiêu binh mãi mã, đánh thẳng đến Ba Lăng”.

oOo

“Choang!”.

Rượu đổ trên mặt đất, mảnh vỡ vung vãi khắp nơi.

Từ Tử Lăng kinh hãi tròn mắt lên nhìn Khấu Trọng, chỉ thấy sắc mặt gã không còn chút huyết sắc, thất thanh thốt lên: “Lần này hỏng bét rồi!”.

Từ Tử Lăng hai gã nhiều lần ghé qua này vẫn còn chưa mở cửa buôn bán, là nơi thích hợp nhất để hai gã uống rượu giải sầu.

Từ Tử Lăng đặt chén rượu xuống, chau mày nói: “Có chuyện gì mà người có vẻ kinh hãi vậy?”.

Khấu Trọng thở dài: “Người đúng là thông minh một đời mà hồ đồ một khắc. Thử liên tưởng một chút xem, tổng hợp bốn yếu tố Lỗ Diệu Tử, Tà đế Xá lợi, Chúc Ngọc Nghiên, Dương Công Bảo Khố lại, sẽ rút ra được một kết luận duy nhất, chính là bọn ta đã trúng phải gian kế của yêu nữ, vất vả cực nhọc một phen để chúng chiếm hết tiện nghi”.

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng cũng phải biến sắc: “Người nói đúng lắm, nhất định là ta đã bị việc của Tố tử làm cho thần trí mê hồ mất rồi. Kỳ thực xưa nay chưa có ai tìm được Tà đế Xá lợi, tất cả đều vì Lỗ tiên sinh đã đem nó đặt trong Dương Công Bảo Khố. Nhưng Chúc Ngọc Nghiên làm sao biết được điều này? Không biết có phải mục ta đoán mò hay không nữa?”.

Khấu Trọng lấy một chén rượu khác, tự rót tự uống, rồi trầm ngâm nói: “Đoán đúng hay đoán sai cũng được. Nhưng giả như Tà đế Xá lợi con khỉ khờ gì đó thật sự ở trong bảo khố, chúng ta có nên thực hiện lời hứa với Loan Loan hay không?”.

Từ Tử Lăng nâng chén lên ngửa cổ uống cạn rồi bình tĩnh hỏi ngược lại: “Người nói xem?”.

“Choang!”.

Khấu Trọng ném mạnh chén rượu trong tay xuống đất, cười dài nói: “Huynh đệ chúng ta là hạng người nào chứ, những chuyện đã đáp ứng tuyệt đối ta không hối hận. Mặc kệ yêu nữ sau khi lấy được Tà đế Xá lợi công lực tăng tiến gấp trăm gấp ngàn lần ta cũng chẳng sợ!”.

Từ Tử Lăng giơ ngón tay cái lên khen: “Như vậy mới là hảo huynh đệ của ta chứ!”.

Khấu Trọng cầm cả bình rượu lên tu liền mấy ngụm, để mặc cho rượu chảy dài ra hai bên mép làm ướt cả cổ áo, cười buồn bã nói: “Đáng tiếc là Tố tử đã đi xa, nếu không có tử ấy ở đây cùng chúng ta uống rượu thì thật thống khoái biết bao”.

Từ Tử Lăng buồn rầu nói: “Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày ta với người theo gót Tố tử. Nếu như sau khi chết mọi chuyện đều kết thúc, vậy thì coi như chấm dứt. Nhưng nếu vẫn còn lại chút gì đó, vậy có phải chúng ta vẫn còn cơ hội tương tụ hay không?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Vấn đề là cơ duyên khó mà lặp lại. Giả như thật sự có chuyện luân hồi, đến lúc chúng ta chết, Tố tử chắc sớm đã đầu thai từ lâu, trải qua một sinh mệnh khác rồi. Đây chính là ý nghĩa chân chính của bốn chữ âm dương cách biệt đó”. Kể đó gã lại khẽ thở dài nói: “Nói thực lòng, ta thật sự rất cảm kích người đã để lại nửa cái mạng của

Hương Ngọc Sơn cho ta báo cừu tiết hận, khiến ta có nơi để trút bớt nỗi bi thương trong lòng!”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Tới giờ ta vẫn không hiểu tại sao Tổ tỷ lại bị căn bệnh hiểm nghèo đó, chuyện này chúng ta phải điều tra cho rõ ràng mới được”.

Khấu Trọng cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn trào ra, thốn thức nói: “Từ sau khi gặp lại Tổ tỷ ở Huỳnh Dương, tỷ ấy chưa từng có được một ngày vui vẻ thật sự mà toàn gặp phải hạng nam nhân vô tình vô nghĩa”.

Từ Tử Lăng rót cho gã một chén rượu đầy rồi nói: “Bây giờ chúng ta đang uống rượu giải khuây cơ mà, khóc thương đã là chuyện của ngày hôm qua rồi. Uống đi!”.

Khấu Trọng gật gật đầu, một tay gạt lệ, một tay nâng chén lên. Từ Tử Lăng lại nói: “Hầu Hi Bạch cũng có chút vấn đề”.

Nói xong, gã liền đem sự nghi ngờ của Bốc Thiên Chí kể cho Khấu Trọng nghe.

Khấu Trọng gật đầu: “Ngay từ đầu ta đã không thích y rồi. Lúc đầu còn tưởng là do tâm địa mình hẹp hòi nên ghen ghét với y, đến giờ mới biết thì ra là mình đã thấy trước được vấn đề. À, Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ mà Thạch Thanh Tuyền nhắc đến, ngoại trừ Chúc Ngọc Nghiên, Vu Ô Quyển, Tả Du Tiên ra, còn có những ai nữa?”.

Từ Tử Lăng cười khổ não, quơng gạo nói: “Không biết có phải nàng ta cố ý đùa bỡn ta hay không mà chuyện gì cũng chỉ nói một nửa. Trong tám người này, khẳng định là có Bích Trần đang hóa thân làm Vinh Phụng Tường, còn bốn kẻ còn lại, chắc phải tìm Sư Phi Huyền hỏi mới biết được”.

Khấu Trọng dốc chén rượu còn lại vào miệng rồi lẩm bẩm: “Thật kỳ quái, tại sao ta càng uống càng tỉnh, chẳng thấy say tí mẹ nào nhỉ? Rốt cuộc là Thạch Thanh Tuyền so với Sư Phi Huyền thế nào? Mẫu thân nàng ta đúng là sư bá của Sư Phi Huyền à?”.

Từ Tử Lăng cười cười đáp: “Cả tướng mạo nàng ta cũng chỉ cho ta nhìn có một nửa, thâm trầm khó hiểu lắm. Có điều những ngày ở cùng nàng ấy quả thật rất vui vẻ”.

Nếu là ngày trước, nhất định Khấu Trọng sẽ trêu đùa gã một trận, bảo là gã đã yêu người ta rồi, nhưng lúc này thì còn đâu tâm trạng để cười đùa nữa. Chỉ thấy Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi nói: “Bây giờ con đường duy nhất của Thiếu Soái quân chúng ta chính là công hạ hai trọng trấn Cảnh Lăng và Tương Dương, thuận đường khai đao luôn với Chu Xán

và Tam Đại Khấu, mà muốn hoàn thành được mục tiêu gian khổ này thì cần đào Dương Công Bảo Khố lên trước mới được. Người nói xem ta nên làm thế nào đây?”.

Từ Tử Lăng nói: “Người cứ nói thẳng ra đi! Những chuyện ta đã hứa với người, tuyệt đối sẽ không nuốt lời đâu”.

Khấu Trọng liền đứng thẳng người dậy nói: “Ta đang đợi tin tức của hai tên tiểu tử Quế Tích Lương và Hạnh Dung, sau khi thu thập Thiệu Lệnh Châu, chúng ta sẽ bàn điều kiện nghị hòa với Lý Tử Thông”.

oOo

Hoàng hôn ngày hôm đó, có người của Trúc Hoa Bang đến báo kiến, nhưng không phải là Quế Tích Lương hay Hạnh Dung mà là Lạc Phụng, người mới được thăng từ phó đường chủ lên làm đường chủ.

Khấu Trọng vội vàng ra tiếp kiến y ở sảnh đường. Đợi hai bên ngồi xuống đầu vào đấy, Lạc Phụng mới lộ thần sắc nghiêm trọng nói: “Tình thế Giang Đô vô cùng nguy cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể lọt vào tay địch. Liên quân của Đỗ Phục Uy và Trầm Luân liên tục công thành, có lẽ Lý Tử Thông cũng không cầm cự được bao lâu nữa”.

Khấu Trọng giật mình thốt lên: “Bình lực của lão Đỗ và tiểu Trầm thế nào?”.

Lạc Phụng liền đáp: “Đỗ Phục Uy đóng quân ở Thanh Lưu, binh lực chừng bảy vạn người, Trầm Luân thì đồn trú ở Dương Tử, binh lực cũng khoảng năm vạn. Lý Tử Thông có điều động hết binh Mã Cát nơi cũng chỉ được chừng hơn bốn vạn, nếu không phải là Giang Đô thành cao hào sâu, thì sớm đã thất thủ từ lâu rồi”.

Khấu Trọng thâm nhủ trận này thật không biết nên đánh thế nào, bản thân gã cho dù có dốc hết lực lượng tới tiếp viện cũng chỉ như châu chấu đá xe mà thôi. Đỗ Phục Uy lại là lão hồ ly thân kinh bách chiến, chứ đâu phải hạng tầm thường vớ vẩn.

Có điều nếu Lý Tử Thông đi đòi thì kẻ tiếp theo sẽ chính là Khấu Trọng gã.

Hai hàng lông mày rậm của Lạc Phụng nhướng cao: “Lần này lão ca phụng mệnh lệnh của Thiệu quân sư, đến đây cùng Thiệu soái thương nghị xem có thể mượn sức Thiệu Soái quân để giải mối nguy cho Giang Đô hay không?”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Người nhà với nhau không cần phải khách khí. Ta chỉ muốn biết chuyện nay có phải do Lý Tử Thông gợi ý hay không thôi?”.

Lạc Phụng gật đầu: “Chuyện này đương nhiên, bằng không thì ta đâu chịu đi làm thuyết khách chứ”.

Khấu Trọng nhớ lại lời của Hư Hành Chi, liền bật cười nói: “Lý Tử Thông quả là kẻ vì giữ tính mạng cho mình mà bất chấp thân cừ, có điều chuyện này chắc hẳn hẳn cũng có dạ bất lương, hy vọng lợi dụng liên quân của lão Đỗ và tiểu Trầm làm tiêu hao thực lực của chúng ta, Lạc đại ca thấy có đúng không?”.

Lạc Phụng gật đầu nói: “Lão ca đã thương lượng với Thẩm lão và Tích Lương, đều biết đây là kế tá đao sát nhân. Nhưng nếu để Giang Đô lọt vào tay họ Đỗ hay họ Trầm thì Thiếu soái e rằng cũng khó giữ được giang sơn. Chuyện này thật khiến người ta phải đau đầu”.

Khấu Trọng trầm ngâm nói: “Thế nào ta cũng phải giữ lấy Giang Đô, nếu không chắc chắn sẽ phải đem lãnh thổ vất vả giành được hai tay dâng cho lão Đỗ để tránh cho bách tính khỏi họa binh đao chiến loạn”.

Lạc Phụng động dung nói: “Thiếu soái quả đúng là bậc anh hùng hào kiệt chân chính, có thể vì bách tính mà không tính toán để được mất của bản thân”.

Khấu Trọng lại nhớ đến Tố Tố, thở dài than: “Được được mất mất, cũng giống như sinh mệnh ngắn ngủi của chúng ta vậy, trong thoáng chốc là đã kết thúc, chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm là ta đã cảm thấy không hối hận rồi”.

Lạc Phụng do dự giây lát rồi mới hạ quyết tâm nói: “Sự thực thì ta và Thẩm lão đều phản đối việc Thiệu quân sư qua lại quá mật thiết với Lý Tử Thông, con người này tính tình khó đoán, không phải là kẻ có thể cùng tính chuyện lâu dài, chỉ là y không chịu nghe lời chúng ta mà thôi”.

Khấu Trọng thừa cơ hỏi luôn: “Lạc đại ca cảm thấy Mạch Vân Phi thế nào? Y có tư cách làm đường chủ hay không?”.

Lạc Phụng cười khổ nói: “Không cần ta nói chắc Thiệu soái cũng biết Mạch Vân Phi là cái giống gì rồi. Tích Lương ít nhất cũng có nhân duyên tốt hơn y, vừa là đích hệ của tiền bang chủ, lại vừa được Ngọc Linh phu nhân toàn lực ủng hộ, còn Mạch Vân Phi thì toàn bộ đều nhờ Thiệu quân sư một tay nâng đỡ mới có ngày hôm nay. Thẩm lão cũng từng vì chuyện này mà tranh cãi rất kịch liệt với Thiệu quân sư”.

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra Quế Tích Lương cũng có chút danh vọng địa vị, bèn điềm đàm nói: “Biết được tâm ý của Thẩm lão và Lạc đại ca là được rồi! Hiện giờ ngôi vị bang chủ Trúc Hoa Bang vẫn còn để trống, mà tiểu đệ thì không tiện ngồi vào đó, Lạc đại ca có chủ ý gì hay không?”.

Lạc Phụng nói: “Người có đủ tư cách nhất để ngồi lên ghế bang chủ không phải là Thiệu quân sư thì cũng là Thẩm lão. Còn Tích Lương thì lúc này luận tài luận đức cũng đều khó thể phục chúng, chỉ là chúng ta còn ngại ý của Tống phiệt nên mới để trống ngôi vị ấy thôi. Nhưng giờ Thiệu quân sư lại dựa vào Lý Tử Thông, khiến trong bang bắt đầu xảy ra hiện tượng phân rã, mọi việc mỗi lúc một phức tạp, muốn xử lý gọn gàng thật không phải dễ”.

Khấu Trọng nói: “Nếu để Thẩm Bắc Xương lão nhân gia ngồi lên ghế bang chủ, còn Tích Lương thì làm phó toà, Lạc đại ca thấy có được không?”.

Lạc Phụng ngạc nhiên thốt: “Thiệu Lệnh Châu làm sao đồng ý chứ?”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên: “Trong lúc sinh tử tồn vong, đâu đến lượt y dị nghị chứ. Tích Lương hiện giờ chỉ thiếu có công tích hiển hách mà thôi, nếu ta để hãn đại phá vòng vây của liên quân Đỗ, Trầm thì thanh danh của hãn sẽ chấn động cả thiên hạ, lúc ấy ngồi lên ghế phó bang chủ cũng là chuyện hết sức đương nhiên, còn kẻ nào dám có ý kiến nữa?”.

Lạc Phụng nhìn gã như không thể tin vào những điều mình vừa nghe, nhất thời không nói được gì. Khấu Trọng biết y đang nghĩ rằng mình đang ba hoa khoác lác, bèn mỉm cười nói: “Lạc đại ca có thể trả lời một câu hỏi của ta không?”.

Lạc Phụng gật đầu.

Khấu Trọng chậm rãi nói tiếp: “Nếu Giang Đô bị công phá, vậy là quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy sẽ thừa thắng Bắc thượng hay là quân Giang Nam của Trầm Pháp Hưng sẽ Bắc tiến đây?”.

Lạc Phụng á khẩu vô ngôn, không biết nói gì.

Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng chịu bắt tay đối phó Lý Tử Thông, tất cả đều vì muốn chiếm lĩnh trọng trấn quan trọng nhất cả hai miền Nam Bắc là Giang Đô, song phương đều hy vọng có thể vút bỏ viên đá cản đường họ Lý này, nhưng một khi công hạ Giang Đô, hai phe này nhất định sẽ chính diện xung đột để tranh giành lợi ích.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Đây chính là mấu chốt để chúng ta giành thắng lợi. Phiên Lạc đại ca về nói với Lý Tử Thông, Thiệu Lệnh Châu chuyện này. Nếu hai người đó đồng ý, hãy lập tức phái Tích Lương tới đây thương nghị đại sự với chúng ta. Nếu nói chỉ có Tích Lương mới có thể giải nguy được cho Giang Đô, họ Thiệu nhất định sẽ không tin giống như Lạc huynh vậy, thế nên y nhất định sẽ đáp ứng thôi. Hà hà! Cả chuyện không có khả năng như vậy mà cũng trở thành có khả năng, đúng là càng lúc càng hứng thú!”

Lạc Phụng chỉ biết trợn tròn mắt lên nhìn gã.

- o O o -